

maalet: Er De fremdeles Tilhænger af den almindelige Valgret? vilde svare: Det Spørgsmaal kan jeg ikke udtale mig om, vilde man sige, at det er 'dog en mærkværdig Optræden. Det viser sig dog, at Regeringen ellers ikke er saa bange for at tage noget bort fra en Kommission — jeg har nævnt et Eksempel herpaa. Man kunde ogsaa sige noget andet, nemlig at det overhovedet er en Fornærmelse at rette saadanne Spørgsmaal og ikke gaa ud fra, at Konseilspræsidenten selvfølgelig er Tilhænger af det, som han har faaet sin Plads paa, sin høje Plads i vort Samfund.

Naar Venstre har kæmpet sig frem til den Plads, det har, er det først og fremmest paa Grund af to Ting, Kampen for Parlamentarismen og mod Militarismen, der i korte Træk kan siges at være Kampen mod Københavns Befæstning, og det undrer mig nu, at Konseilspræsidenten eller det ærede Medlem for Løvel ikke kan og vil og tør udtale sig bestemt om den Sag. Da Forsvarskommissionen var bleven nedsat, var der ikke en Mand indenfor Venstre, som var i Tvivl om, hvilken Mening Reformpartiet havde. Naar det ærede Medlem for Holbæk (Fogtmann), det ærede Medlem for Hornslet (K. Kristiansen) og det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik) bleve valgte derind, og naar det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) kunde være bleven valgt derind, hvis han ikke havde sagt nej, var det, fordi netop de vare de skarpeste Modstandere af Københavns Befæstning. Det kunde der ikke være Tvivl om, og det kan der fornuftigvis ikke disputeres om.

Jeg synes, det er meget mærkeligt, at man ikke kan faa en bestemt Udtalelse angaaende dette Spørgsmaal, jeg mener, at en saadan Udtalelse vil skaffe ganske overordentlig Klarhed i dansk Politikk. Jeg tror, at hvis den klare og bestemte Udtalelse kom frem fra det ærede Medlem for Løvel eller fra den højtærede Konseilspræsident: Jeg, som medens jeg var i Opposition, stillede et positivt Forslag om, at Københavns Befæstning skulde nedrives straks, og som vilde være med til at bortsælge Grundene, staar paa selv samme Standpunkt endnu, vilde det skaffe betydelig Klarhed over de politiske Forhold i Danmark (*Alfred Christensen*: Der var ingen, der vilde tro det.) Jeg vilde tro det. Jeg har ikke helt tabt min Tro endnu, og der er vel enkelte som jeg. Det vilde skaffe en Klarhed, som i høj Grad

paakræves, thi Konseilspræsidenten er jo faktisk nødt til at skaffe sig Alliance. Det Flertal paa 1 Mand, han lever paa, er intet Flertal for en parlamentarisk Regering, og han vilde faa den tilstrækkelige Alliance, saasomt han udtalte sig om dette Spørgsmaal.

Det vilde ogsaa være fuldstændig menneskeligt og rimeligt, hvis den højtærede Konseilspræsident sagde: Jeg har skiftet Standpunkt i denne Sag, jeg er bleven bedre overbevist. Ganske vist er det vanskeligt for os at se, naar han skulde have faaet denne bedre Overbevisning. Det staar nemlig fast, at Forsvarssagen ingen Sinde har været drøftet indenfor Ministeriet Deutzer, det er noget, der lige saa godt kan siges, det er en offentlig Hemmelighed. Den højtærede Konseilspræsident maa altsaa have faaet den Overbevisning i Løbet af meget kort Tid, den Gang der var Tale om, at han skulde være Forsvarsminister. Men hvorfor vil han ikke sige rent ud: Jeg har et andet Standpunkt nu. I samme Øjeblik han siger det, vil han faa al den Støtte fra Højre, han kan ønske. Den højtærede Konseilspræsident kommer jo til at tage Standpunkt en Gang, hvorfor tager han det saa ikke lige saa godt først som sidst? Hvorfor siger han ikke: „Jeg staar fast paa mit gamle Program“, hvis han staar der, eller: „Jeg er bleven tvivlende“, eller: „Jeg er gaaet over til et andet Program“, hvis saa var Tilfældet. Det at nedsætte en Kommission kan jo ikke forandre Sagen. Der er ingen, der forlanger, at den ærede Konseilspræsident skal stille positivt Forslag om noget som helst i den Retning i Øjeblikket. Men det, vi kræve Svar paa, og som vi have Ret til at kræve Svar paa, er, hvorledes han staar i et saa vigtigt Spørgsmaal. Det have vi Ret til at kræve Svar paa, fordi Konseilspræsidenten staar paa den Plads, hvor han staar i Dag, i Kraft af sit Standpunkt i denne Sag.

Jeg skal saa kun sige om den højtærede Konseilspræsidents militære Udtalelser, at der er nogle af dem, som have forbavset mig overordentligt. For det første forbavsende det mig meget at høre ham fremhæve — det staar i Rigsdagstidenden for i Aar, Sp. 380 —, at han var bleven vel modtagen, hvor han var kommen frem, han siger: „Jeg har sagt ligefrem, at jeg er nødt for at se og lære — og det maa jeg sige til Ros for Officererne og Soldaterne og alle, med hvem jeg har haft at gøre, at det have de forstaaet, de have taget paa det fuldkomment loyalt, og jeg